

ustanovení §§ 19, 79, 80 stavebního řádu čís. 40 zemsk. zák. z roku 1886 ve znění zákona čís. 73 zemsk. zák. z roku 1902, který toliko ukládá stavebníku zříditi poklop určitého druhu, avšak další poměr mezi stavebníkem a obcí ohledně odvodňovacího zařízení neupravuje. Přichází tedy v úvahu jen ještě otázka, zda poklop, který slouží k tomu účelu, by otvor šachty v chodníku před domy č. p. 790 a 791 v Žižkově, vedoucí do domovní stokové přípojky, byl uzavřen, jest součástí odvodňovacího zařízení. Než o tom nelze důvodně pochybovati, poněvadž tvoří součást jednotného k odvodňování sloužícího díla na pozemku žalované zřízeného. Právem tudíž uznal odvolací soud, že jest strana žalovaná ke sporu pasivně oprávněna, když v základě shora uvedených zvláštních předpisů převzala povinnost udržovati odvodňovací zařízení pod chodníkem v dobrém stavu a zjištěno bylo, že žalobce spadl do šachty vedoucí do domovní stokové přípojky proto, že se poklop pod ním probořil, jelikož byl tak do otvoru kanálu vsunut, že nepřesahoval. Tomu-li tak, není třeba, obírat se otázkou, zda je žalovaná strana pasivně k žalobě legitimována i po rozumu § 1319 obč. zák. Rekurs není odůvodněn a nebylo mu proto vyhověti.

Čís. 7605.

Do obchodního rejstříku nezapisuje se doba, kdy byla veřejná obchodní společnost zrušena, ani doba, kdy veřejný společník ze společnosti vystoupil, aniž, že jest firma od určité doby firmou kupce jednotlivce.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, R I 1059/27.)

Oskar B. napadal v rekursu usnesení rejstříkového soudu, povolující zápis vystoupení veřejného společníka Otty B-a a vyznačení Oskara B-a jako nyní jediného majitele firmy B. B., pokud nebylo v obchodním rejstříku vyznačeno, že firma B. B. jest od 1. března 1927 firmou kupce jednotlivce. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle čl. 129 obch. zák. jest vystoupení veřejného společníka z veřejné obchodní společnosti a pokud se tímto výstupem stane zbývajícím společník jediným majitelem firmy, též tuto okolnost, k zápisu do obchodního rejstříku přihlásiti a podle čl. 146 druhý odstavec obch. zák. promlčecí lhůta ohledně vymazaného společníka počíná dnem, kdy jeho vystoupení bylo v obchodním rejstříku zapsáno. Jest tedy pro věci obchodního rejstříku a tedy pro poměr k osobám třetím rozhodným den dotyčného zápisu. Soud rejstříkový, když — přihlížeje při napadeném usnesení k přesnému předpisu čl. 12 obch. zák. — nezapsal zároveň, že jest firma od 1. března 1927 firmou kupce jednotlivce, jednal podle zákona, a, jest-li bývalí společníci Otto a Oskar B. ujednali výstup dřívějšího dnem 28. února 1927, pak ustanovení to jako ustanovení týkající se dle svrchu řečeného jejich vnitřního poměru, není předmětem zápisu do obchodního rejstříku (čl. 12 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem, ani se spisy a netrpí ani zmatečností. Není tu tedy podmínek § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu jest však ještě uvést toto: Podle čl. 12 obch. zák. a § 10 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu mohou býti zapsány do obchodního rejstříku jen skutečnosti, jichž zápis zákon výslovně nařizuje. Ze srovnání čl. 86 druhého odstavce čís. 3 obch. zák. s čl. 129 první odstavce obch. zák. plyne zřejmě, že zákon při veřejné společnosti vyžaduje jen, by byla do obchodního rejstříku zapsána doba, kdy společnost počala, ne však také, kdy byla zrušena. Nařizuje-li zákon v třetím odst. čl. 129 obch. zák., že právě tak jako zrušení společnosti nutno do obchodního rejstříku zapsati i vystoupení společníka, jest nepochybné, že ani tu doba výstupu společníka nemá a tudíž podle čl. 12 obch. zák. k obch. zák. ani nesmí býti zapsána. Rejstříkový soud měl ovšem návrh na zápis, »že jest firma o d l. b ř e z n a 1927 firmou kupce jednotlivce« zamítnouti zvláštním výrokem; neučinil-li tak, nestala se opovídateli žádná újma, poněvadž z obsahu usnesení, jímž byla opověď vyřízena, bylo patrné, že rejstříkový soud zápis onen nepovoluje, což opovídatel také vystihl, podáv přímo rekurs, aniž žádal za doplnění usnesení.

Čís. 7606.

Ručení podle § 1319 obč. zák.

Ku vyvinění držitele díla nestačí, by prokázal svou bezvinu, ručení jest prost teprve, prokáže-li, že vynaložil veškerou k odvrácení poškození potřebnou péči. Dlužno v tomto směru připustiti výtku poškozeného, že podnikatel neustanovil k doзору nad elektrickou sítí odborného elektrotechnického inženýra, jenž byl ustanoven politickým úřadem, nýbrž pouze poškozeného, jenž byl pouhým elektrotechnickým živnostníkem.

Podnikatel není sprostěn povinnosti podle § 1319 obč. zák. ani tehdy, kdyby nebylo předpisů, o něž opírá poškozený svůj nárok, pokud by neprokázal, že dostál všem podmínkám, uloženým mu podle obsahu protokolu, sepsaného o komisionelním řízení, a že provedl i jiná ochranná opatření, jichž jest podle stavu věci, zkušenosti a vědy třeba, aby bylo zamezeno ohrožení cizích statků a úrazům osob.

Ručení podle § 1311 obč. zák.

K odůvodnění nároku na náhradu škody nestačí samo o sobě porušení nějaké normy, nýbrž protiprávním jednáním musí býti porušeny právě jen ony zájmy, jež jsou chráněny dotčenou normou.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, Rv I 53/27.)